

Bénédicte VERROENS

Stafmedewerker IJD Gent

‘Werk genoeg aan mijn eigen bekering’

Lieve WOUTERS

Gisteravond stapte Bénédicte VERROENS in Gent nog mee op in de vredeswandeling van Pax Christi, die langs een kerk en moskee aan de Brugse Poort voerde, om te eindigen met een sociaal-artistieke voorstelling van De Vieze Gasten in het Pierkespark. In haar kielzog twaalf jongeren, van wie sommigen wel in de multiculturele buurt wonen, maar weinig af weten van wat hun burens bezielt. Ook dat is jongerenpastoraal.

–Wie of wat maakte u tot de persoon die u bent?

Ik had een heel gewone jeugd: geboren in Izegem, opgegroeid in Brugge als oudste van drie meisjes, gestudeerd voor onderwijzeres. Maar mijn leven werd danig overhoop gehaald door het overlijden van mijn moeder, tien jaar geleden. Ik vraag me dikwijls af op welke manier die ingrijpende gebeurtenis mijn levensloop precies veranderd heeft. Er volgden alleszins een paar zware jaren, waarin ik dat vanzelfsprekende geloof uit mijn kindertijd bewuster ben gaan beleven.

Nog in de rouw, trok ik vier jaar later met de Bouworde op kamp naar Marokko. Het was een sociaal bouwkamp. Onze opdracht was om een groep weeskinderen te begeleiden tijdens hun vakantie aan zee. Die ervaring trof me diep. Het was de eerste keer dat ik met lijden werd geconfronteerd. Ik was mijn moeder dan wel verloren op mijn 22ste, deze kinderen hadden hun ouders nooit gekend. Die gedachte liet me niet meer los.

–Intussen keerde u al vele malen terug naar Marokko. U besloot er zelfs een jaar lang te blijven. Waarom?

Acht maanden na dat kamp stond ik al terug in Taroudant, het stadje in het zuiden van Marokko waar de weeskinderen verblijven. Ik wilde weten hoe het met de kinderen ging. Telkens wanneer ik daar was, werkte ik als vrijwilligster in het weeshuis, terwijl ik logeerde bij de verantwoordelijken. Zo leerde ik de Marokkaanse cultuur goed kennen en waarderen.

Omdat je in enkele weken tijd uiteindelijk niet zoveel kunt helpen en het afscheid altijd veel te vroeg komt, besloot ik er een jaar voor uit te trekken. Ik zag het ook als een sabbatjaar om na te denken over mijn eigen toekomst. Er werd toen net een nieuw project opgestart, deze keer voor straatkinderen. Meestal zijn het kinderen van alleenstaande moeders die overdag weg zijn: uit werken gegaan,

al dan niet in de prostitutie, of bedelen. Mijn taak was vooral om hen Frans te leren, maar we deden ook sport- en knutselactiviteiten.

–Volgende zomer trekt u met een veertigtal jongeren naar een trappistenklooster in Midelt. Wat verwacht u daarvan?

Het wordt een heel andere ervaring dan die van de Wereldjongerendagen in Rio. Daar deden we mee met de ‘missionaire week’ van de lokale kerkgemeenschap. De bedoeling was dat we huis aan huis gingen getuigen over ons geloof. De trappisten in Midelt getuigen op een heel andere manier: niet met woorden, wat overigens verboden is in het islamitische land, maar door hun aanwezigheid en hun levenswij-

„We leven nog te veel gewoon maar naast elkaar”

ze. Ze hebben een bijzondere devotie voor Charles de Foucauld, die mij persoonlijk ook heel sterk aanspreekt, en zonder wie het christendom in islamitische landen niet te begrijpen valt. Doordat je naar buitenuit bescheiden met je geloof moet omgaan, word je des te meer uitgenodigd om aan jezelf te werken, aan je eigen bekering. Daaraan is werk genoeg, zeker?

De reis is al zo goed als volzet. Als ik twee dingen zou mogen meegeven aan onze jongeren, dan is het allereerst de ervaring dat het geloof een bron van geluk kan zijn. Hoe meer ik me erin verdiep, hoe gelukkiger ik ben. Ten tweede hoop ik dat ze ervan overtuigd zullen raken dat samenleven met verschillende culturen echt mogelijk is. Ik ben een overtuigd christen, maar ik voel me heel betrokken op de islamitische cultuur. Bij het Offerfeest zal ik altijd mijn islamitische vrienden een kaartje sturen of feliciteren via de tele-

Als vrouw en leek is Bénédicte VERROENS (32) een buitenbeentje in de bisschoppelijke delegatie die straks naar Marokko trekt. Ze verloor haar hart aan dat land en zijn inwoners. Mocht ze één steen verleggen op aarde, dan zou die meer vaart brengen in de oprechte belangstelling voor elkaar. „We woonden lang genoeg alleen maar naast elkaar.”

In Marokko heet Bénédicte Verroens ‘Bouchra’, goed nieuws. © Kristof Ghyselinck

foon of het internet. Dat zouden we toch allemaal wat vaker kunnen doen?

–Voelt u zich wat dat betreft soms niet een roepende in de woestijn?

Mijn Syrische vrienden verwijten me dat ik wellicht de islam niet goed ken. Toch geloof ik dat mijn genegenheid voor de islamitische cultuur zo gek niet is. Moslims hebben een soort vertrouwdheid met God die westerlingen kwijt zijn. In Marokko noemen ze me ‘Bouchra’, wat ‘goed nieuws’ betekent. Voor mij is dat een enorme aanmoediging.

Dat christenen in islamitische landen niet openlijk mogen uitkomen voor hun geloof, is jammer. Maar ook hier is het niet vanzelfsprekend om het geloof ter sprake te brengen. Met IJD organiseren we heel uiteenlopende activiteiten, de ene keer al meer uitgesproken religieus dan de andere. Wie deelneemt aan onze activiteiten

staat daarvoor open, maar dat neemt niet weg dat ieder zijn ritme heeft. Er is fijngevoeligheid nodig om te weten hoe en wanneer je over God kunt spreken.

–U bent gevraagd om in november met een bisschoppelijke delegatie mee naar Marokko te reizen. Het is de eerste keer dat zo’n uitwisseling plaatsvindt.

Daar ben ik oprecht blij om. We leven immers nog te veel gewoon maar naast elkaar. Behalve een groep christenen, gaan er ook moslims en joden mee. Allemaal op uitnodiging van een Marokkaanse imam die vorig jaar ons land bezocht naar aanleiding van een interreligieuze uitwisseling over Maria. Uiteraard is het niet de bedoeling godsdiensten te gaan vermengen. Samen bidden is voor mij niet het doel, wel elkaar echt leren kennen en ontdekken hoe we ons samenleven mooier en sterker kunnen maken.